

pokládá-li stěžovatel, že mu v dalším řízení ještě znovu bude dána příležitost žádati o zevrubné nahlédnutí do lékařského nálezu a podati ještě druhé vyjádření, k čemuž již nedošlo, jde tento mylný předpoklad na jeho vrub. Při výslechu z 26. května 1929 měl s dostatek příležitosti, činiti další návrhy aneb si je alespoň vyhraditi. Neučinil tak. Zejména nenavrlh výslech lékařů prof. Dr. S-a a L-a a nemůže proto vytýkati, že řízení nebylo podle tohoto jeho nevysloveného přání doplněno. Na tom nic nemění, že kárný nález o lékařském posudku praví, že je z 29. března 1929, ač byl skutečně vydán 29. ledna 1929, a že kárný senát praví, že »je jedině rozhodný posudek zdravotního oddělení zemského úřadu«. Ono je patrná chyba psací, zřejmě bez jakéhokoliv vlivu na věcné vyřízení věci, které z řečeného data nevyvozuje žádných důsledků. Toto je zkrácený výraz prohlášení, že kárný senát shledal v onom posudku dostatečný základ pro posouzení, zda stěžovatel je trvale schopen k službě, a že proto jedině jej — přes odporující soukromé posudky — položil svému rozhodnutí za základ. To mohl kárný senát učiniti tím spíše, an stěžovatel proti onomu posudku, jak nahoře naznačeno, nic nepřednesl, když kárný senát v přechetných nemocenských dovolených stěžovatele od roku 1920 do roku 1928, trvajících původně vždy mnoho týdnů a později i mnoho měsíců, musil viděti neklamný doklad, že se stěžovatel stal pro tělesnou chorobu k plnění úředních povinností neschopným, a když vratkosť stěžovatelova návrhu, by k zjištění dobrého zdravotního stavu v době výslechu z 26. dubna 1929 byl znovu ohledán úředním lékařem, byla jasná ze žádosti podané 14. března 1929 o prodloužení zdravotní dovolené, trvající již ode dne 6. srpna 1928 ještě do konce července 1929, tedy po celý rok. Pokus, zvrátiti kárný nález pochybnostmi o vědecké způsobilosti a osobní nezávislosti úředních lékařů, musí selhati, ana stížnost neudává konkrétních okolností za důvod svého zřejmě planého úsudku. K příčinám, ze kterých stěžovatel onemocněl tak, že došlo posléze k použití § 51, nelze v tomto řízení míti zřetele. Názor, že předpis § 76 služ. pragm. (zák. z 25. ledna 1914, čís. 15 ř. zák.) platí i pro soudce, přičí se doslovu čl. 1 tohoto zákona. Ostatně je i tato otázka jakož i otázka, zda ho justiční správa používá i u nemocných soudců pro řízení podle §§ 51 a násl. zák. čís. 46/1868 bez významu, protože jeho účelem je jen, by kárný soud vyslovil, zda tu je či není případ přeložení do výslužby, nepřísluší mu však skutečné jeho provedení a rozhodování o tom, zda a kdy má býti provedeno.

Čís. 88 dis.

V kárném řízení jest podati opravný prostředek v neprodlužitelné lhůtě 8 denní (§ 39 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.) u kárného soudu prvé stolice.

I stížnost do zamítnutí žádosti o obnovu kárného řízení jest podati v 8 denní lhůtě (§ 39 zák. čís. 46/1868, § 357 odst. třetí tr. ř.).

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, Ds I 31/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudcovských úředníků odmítl stížnost obviněného do usnesení vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudcovské úředníky ze dne 13. září 1929, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o obnovu kárného řízení:

O d ů v o d n ě n í :

Podle výkazu o doručení bylo napadené usnesení stěžovateli doručeno dne 28. září 1929. Stížnost proti němu došla na kárný soud první stolice dne 11. října 1929 a na poštu byla dána dne 9. října 1929. Poněvadž v zákoně ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. lhůty k podání opravných prostředků proti rozhodnutí kárného soudu první stolice stanoveny jsou jako podle § 39 neprodlužitelné vesměs na 8 dní, nemůže býti pochybnosti, že i v souzeném případě k podání stížnosti platí lhůta 8 dnů. Táž lhůta stanovena je i v § 357 tr. ř. pro stížnost do usnesení soudu první stolice, jímž bylo rozhodnuto o přípustnosti obnovy řízení. Poněvadž stížnost byla podána po uplynutí této lhůty, jest opožděnou a bylo jí jako takovou podle § 39 cit. zákona odmítnouti.

Čís. 89 dis.

Pokud v podání útratového rekursu, napadajícího čtené jen nepatrné položky, nelze spatřovati advokáta nedůstojné, ve smyslu zásad hájených výborem obzvláštní komory cti a vážnosti stavu se přičící, malicherné brojení proti nepatrným položkám přísudku.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1929, Ds I 10/29.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů vyhověl odvolání obviněného do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 18. února 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem porušení cti a vážnosti stavu, a zprostil obviněného z obvinění z přečinu poškození cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustil tím, že podal do útrat přisouzených zástupci odpůrce stížnost, ve které malicherným způsobem pozastavoval jednotlivé položky a tvrdil, že jednotlivé práce nebyly nutné.

D ů v o d y:

Odvolatel podal ve sporu o zaplacení 417 Kč, v němž jeho klient podlehl a byl odsouzen k náhradě útrat sporného řízení upravených na 446 Kč, proti odsuzujícímu rozsudku odvolání, v němž napadal rozhodnutí i ve věci samé i v otázce útrat. Odvolací soud odvolání ve věci samé nevyhověl, ale snížil útraty první stolice o 55 Kč na 391 a uložil žalobci, by odvolatelovu klientovi nahradil 24 Kč 50 h za náklady na úspěšný opravný prostředek proti výroku o útratách. Uváží-li se, že útraty sporného řízení celkem jednoduché, v němž se konala jen dvě sporná jed-